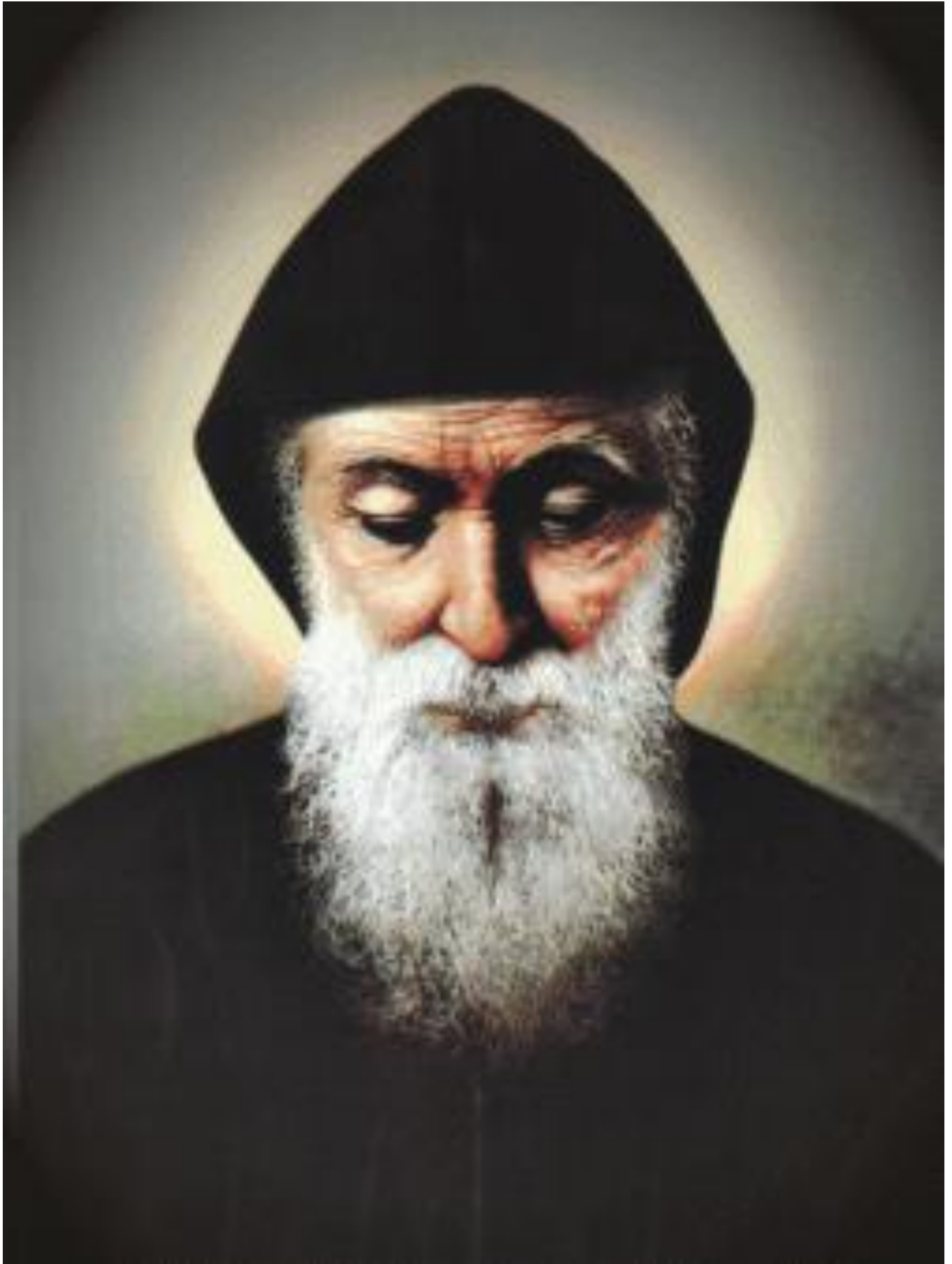

sv. Šarbel z Libanonu

Kto bol sv. Šarbel Makhľuf?

(sviatok 24. júla)

Svätý Šarbel Makhľuf je známy ako pustovník z Annaya. Tento maronitský kresťan žil v Libanone v rokoch 1828 –1898. Je považovaný za jedného z najväčších divotvorcov 19. storočia. Už za svojho života bol vzorom dokonalého mnícha pustovníka a ľudia ho považovali za svätca.

Jozef Anton Makhľuf sa narodil 8. mája 1828 na juhu Libanonu v chudobnej roľníckej rodine. Ako trojročnému mu zomrel otec, a tak vyrastal pod dohľadom svojho strýka. Keď mal 14 rokov, utiahol sa do jaskyne, dnes nazývanej Jaskyňa svätca, aby sa tam v tichu modlil. V rozjímaní dokázal tráviť celé hodiny.

Cítil povolanie do mníšskeho stavu, no nemohol túto túžbu realizovať, lebo strýko bol proti. Až po dosiahnutí 23 rokov opustil tajne domov a stal sa novicom v kláštore Rádu libanonských maronitov v Annay. Prijal meno Šarbel (Sarbel, Jerbello) po jednom z mučeníkov za éry cisára Traiána. Slávnostné sľuby zložil 1. novembra 1853 a predstavení ho poslali do seminára v Kfifane. Šarbel Makhľuf bol vysvätený za kňaza roku 1859 a nasledujúcich štyridsať rokov prežil v kláštore v Annay. Roku 1859 požiadal o možnosť žiť životom eremitu a usadiť sa v pustovni. Toto povolenie však dlho nedostával.

V r. 1875, keď otec Šarbel už pridlho čakal na povolenie utiahnuť sa do pustovne, sa udial tento zázrak. Dva sluhovia sa rozhodli, že si z neho urobia žart a namiesto oleja naplnili jeho lampu vodou. Otec Šarbel ju však zapálil ako obyčajne. Otec predstavený, ktorého na to upozornili vystrašení sluhovia, sa presvedčil, že v lampe naozaj horela voda. Pochopil túto udalosť ako znamenie a na druhý deň prišlo od generálneho predstaveného povolenie pre pustovňu.

Východná duchovná tradícia, ktorú žili mnísi a rehoľníci, je v podstate vždy svätosťou kontemplácie po ťažkom asketickom boji. Východné kláštory boli vždy strediskami intenzívneho duchovného života.

O čo sa jedná v takto skrytom kontemplatívnom živote vystihuje aj nasledujúci úryvok, ktorý je vybraný z Listov svätého pustovníka Ammonia: (Ep. 12: PO 10/6, 1973, 603-607)

➤➤➤ Milovaní v Pánovi, vy viete, že po porušení príkazu duša nemôže poznať Boha, ak sa nevzdiali od ľudí a všetkých zamestnaní. Vtedy totiž uvidí svojho protivníka, ako jej odporuje. Keď však uvidí svojho protivníka, ktorý s ňou bojuje a keď ho premôže a on zavše s ňou zápasí, vtedy Boh prebýva v nej a smútok sa pretvára na radosť a plesanie. Ak je však v boji premožená, nastúpi do nej smútok a ochabnosť s mnohými inými vecami a ťažkosťami všetkých druhov.

Z tohto dôvodu otcovia žili osamote na púšti, ako prorok Eliáš z Tesby, potom Ján Krstiteľ. Nemyslíte si, že boli medzi spravodlivými ľuďmi tým, že medzi ľuďmi konali spravodlivo, ale najprv boli vo veľkom tichu a takto dostali Božie čnosti, aby v nich Boh prebýval a vtedy ich Boh poslal medzi ľuďmi, až keď dosiahli všetky čnosti, aby boli rozdávačmi Božími a uzdravovali ich choroby. Boli totiž lekármi duší a chceli uzdravovať ich slabosti. Z tohto dôvodu boli vytrhnutí z ticha a poslaní k ľuďom; ale až vtedy sa posielajú, keď boli uzdravené ich slabosti. Nemôže sa totiž stať, že by sa posielala duša k ľuďom na ich budovanie, kým by mala nejaké nedokonalosti. Tí však, čo ešte nedosiahli dokonalosť, a idú, idú podľa svojej vôle, nie však z Božej vôle. Boh o takýchto, karhajúc ich, hovorí: „Ja som ich – hovorí – neposlal a oni utekali.“ (porov. Jer 23,21) Preto ani svoju dušu nemôžu zachovať, tým menej môžu iné duše budovať.

Tí však, ktorých Boh posiela, neradi sa vzdávajú od ticha. Vedia totiž, že v tichu získali Božiu silu. Avšak aby neboli takými, žeby neposlúchali Stvoriteľa, vychádzajú na duchovné budovanie, pričom napodobňujú jeho: ako Otec poslal svojho pravého Syna z neba, aby uzdravoval všetky choroby a neduhy ľudí. Je totiž napísané: „On vzal na seba naše bolesti a niesol naše neduhy.“ (Lz 53,4; Mt 8,17) Preto všetci svätí, ktorí prichádzajú k ľuďom, aby ich uzdravili, napodobňujú Stvoriteľa vo všetkom,

čím sa stávajú hodni byť adoptívnymi Božími deťmi, a ako je Otec a Syn, aj oni nech sú na veky vekov.

Hľa, milovaní, ukázal som vám silu ticha, ako z každej strany uzdravuje a aké milé je Bohu. Preto som vám napísal, aby ste boli silní v tej veci, ktorej sa venujete, a aby ste vedeli, že pomocou ticha napredovali všetci svätí a preto v nich prebývala Božia sila, preto im naznačovala nebeské tajomstvá, preto jeho milosť celú starobu tohto sveta porazila. A ten, čo vám toto napísal, jeho pomocou prišiel k takémuto meradlu.

Sú aj v tomto čase mnohí mnísi, ktorí nemôžu vytrvať v tichu, pretože nemohli premôcť svoju vôľu. A tak medzi ľuďmi ustavične bývajú takí, ktorí nevedia pohrdať sebou, utekať pred zvykmi ľudského rodu a v boji zápasíť. Preto zotrávajú so svojimi príbuznými, tešiac sa s nimi po celý čas svojho života. Preto nie sú hodni božskej nežnosti, ani toho, aby v nich prebývala Božia sila. Keď sa im zjaví sila, nachádza ich takých, že sa tešia z tohto stánku sveta a z vášní duše a tela, a preto nemôže na nich zostúpiť; ba láska k peniazom a prázdna ľudská sláva a všetky slabosti duše a zamestnania nedovoľujú, aby na nich zostúpila Božia sila.

Vy však buďte silní v tej veci, ktorej sa venujete. Tí totiž, čo odstupujú od ticha, nemôžu premôcť svoje vášne, ani nemôžu bojovať proti svojmu protivníkovi, keďže sú podriadení svojim vášňam; vy však premáhate vášne a Božia sila nech je s vami. <<<

Otec Šarbel každú noc od polnoci kľáčaľ pred svätostánkom, aj v najväčšej zime oblečený iba v ľahkom odeve. Podstupoval tvrdé umŕtvovanie. Keď 16. decembra ako sedemdesiatročný slúžil svätú omšu v sýrsko - maronitskom obrade, v momente pozdvihovania dostal mozgovú porážku. Veriaci ho previezli do jeho pustovne, kde prežil osem dní v ťažkej agónii. Zomrel 24. decembra 1898.

Niekoľko mesiacov po smrti sa okolo jeho hrobu začali diať mimoriadne udalosti. Keď otvorili rakvu, našli telo v stave, akoby ho pochovali iba včera. Preniesli ho teda do novopostavenej kaplnky, kde ho pochovali. Roku 1927 sa začal proces jeho blahorečenia, a tak rakvu znovu vyniesli na povrch. Mnisi a veriaci, ktorí sa tam zišli, videli z truhly vytekať tekutinu. Domnievali sa, že do nej prenikla voda, preto ju znovu otvorili. Telo bolo nedotknuté rozkladom a malo teplotu živého človeka. Na čele mŕtveho boli kvapky potu. Keď ich predstavený utrel, na šatke ostal odtlačok tváre.

V deň, keď sa v r. 1950 exhumovalo jeho telo, boli na príhovor otca Šarbela uzdravení mnohí chorí, hluchí, nemí, slepí, ochrnutí – len dotykom jeho hrobu alebo krvou, alebo často jednoduchou modlitbou v jeho mene. K hrobu Šarbela Makhlufa začali prichádzať pútnici, katolíci aj veriaci iných vierovyznaní, prinášali chorých a modlili sa za ich uzdravenie. Mnohí z nich sa skutočne vyliečili. Počas II. vatikánskeho koncilu pápež Pavol VI.

vyhlásil Šarbela Makhlufa za blahorečeného 5. decembra 1965 a 9. októbra 1977 ho pripísal do zoznamu svätých.

Uzdravenia na jeho príhovor z posledných rokov

V jeseni roku 2004 päťdesiatštyriročná Francúzka Bernadetta Maria Helena Vernamatová z mesta Orange sa vybrala na púť do Libanonu k hrobu svätého Šarbela. Žena mala zhubnú rakovinu prsníkov a žalúdka. Po prijatí sviatosti zmierenia a Eucharistie sa pri hrobe svätého Šarbela pomodlila celý ruženec. Vyšetrenie, ktorému sa podrobila po návrate domov, preukázalo úplné uzdravenie.

George Younan je americký kardiológ. Roku 2004 sa mu v ušiach objavil zvláštny šum a bolesti hlavy. Ukázalo sa, že to bolo spôsobené upchávaním hlavnej tepny, ktorá krvou zásobuje mozog. Bola nutná operácia, ktorá však bola veľmi riskantná a mužovi hrozilo ochrnutie alebo dokonca smrť. Napriek tomu sa George rozhodol pre zákrok. Keď sa dozvedel termín operácie, jeho žena sa začala vrúcne modliť k svätému Šarbelovi a prosila ho o príhovor u Boha, aby sa jej manžel uzdravil. Nasledujúci deň sa George cítil výborne a prestali všetky jeho bolesti. Lekárske vyšetrenia ukázali, že tepna sa nevy-svetliteľným spôsobom vrátila do normálneho stavu.

Libanončanka Malake Michel Malek sa narodila roku 1950 so znetvorenými nohami. Mohla sa pohybovať len pomocou bariel a špeciálneho ortopedického zariadenia. Niekoľkonásobné operácie boli neúspešné. Roku 2004 Malake strávila tri dni v kláštore v Annayi pri hrobe svätého Šarbela, kde sa postila a modlila za svoje uzdravenie. Hneď po návrate domov bola uzdravená, jej nohy sú normálne. Žena okamžite vycestovala späť k hrobu svätého Šarbela, aby sa poďakovala za svoje zázračné uzdravenie.

Roku 1992 švédske a britské noviny, medzi nimi i The Guardian, informovali o pätnásťročnej Samire Hannach, ktorej sa zjavil svätý Šarbel u nej doma neďaleko Štokholmu. Odvtedy z portréту svätého Šarbela, ktorý má Samira vo svojej izbe, vyteká zvláštny olej, ktorý má liečivé účinky.

Tajomstvo fotografie svätého Šarbela

Od momentu, keď svätý Šarbel vstúpil do kláštora, nikto okrem spolubratov nevidel jeho tvár a nikto ho ani nefotografoval. 8. mája 1950 v deň narodenín svätého pustovníka prišli k jeho hrobu štyria maronitskí misionári. Keď sa pomodlili, urobili si tam spoločnú fotografiu spolu so strážnikom, ktorý dohliadal na poriadok na mieste odpočinku otca Šarbela. Po vyvolaní filmu zistili, že na fotografii sa vedľa misionárov nachádza

aj postava tajomného mnícha s bielou bradou a kapucňou na hlave. Experti vylúčili fotomontáž. Najstarší mnísi, ktorí svätého Šarbela poznali, zistili, že na fotografii je on a že tak vyzeral v posledných rokoch svojho života. Táto fotografia sa stala podkladom pre všetky portréty svätca, aj tie, ktoré viseli na Námestí svätého Petra počas jeho blahorečenia a svätorečenia.

Zázračné uzdravenia vybrané na proces blahorečenia a svätorečenia

Spomedzi tisícich zázračných uzdravení pripisovaných príhovoru svätého Šarbela boli tri vybrané na završenie procesu blahorečenia a svätorečenia.

Roku 1936 ťažko ochorela tridsaťročná rehoľná sestra Maria Abel Kamari – zistili jej veľké vredy na žalúdku. Po dvoch operáciách sa jej stav ani trochu nezlepšil – žena aj naďalej nemohla jesť, k tomu sa pridalo ešte odvápnenie kostí, vypadali jej zuby a ochrnula jej pravá ruka. Roku 1942 sa jej problémy so žalúdkom natoľko zhoršili, že už vôbec nemohla vstať z postele a hrozilo jej, že zomrie. Po prijatí sviatosti pomazania chorých sa začala rehoľná sestra vrúcne modliť za uzdravenie na príhovor svätého Šarbela. Na jej úpenlivú prosbu ju 11. júla 1950 odviezli k hrobu svätého pustovníka. Keď sa sestra Mária dotkla hrobu, zacítila, akoby celým jej telom prešiel elektrický prúd. Vreckovkou otrela tajomnú

tekutinu, ktorá vytekala z tela svätého Šarbela a presakovala cez mramorový sarkofág. Keď si tekutinou potrela choré časti tela, ihneď sama vstala z nosidiel a začala normálne chodiť. Keď to zhromaždení ľudia uvideli, s veľkou radosťou začali kričať, že sa stal zázrak. Od tej chvíle bola žena úplne uzdravená. Neskôr to potvrdili aj podrobné lekárske vyšetrenia.

Iskander Obeid bol kováč. Roku 1925 počas práce v dielni mu úlomok kovu vážne poškodil pravé oko. Zhodou okolností roku 1937 tiež počas práce si tak veľmi zranil to isté oko, že ním úplne prestal vidieť. Lekári sa vtedy rozhodli odstrániť ho. Aj keď Iskander cítil neustále bolesť v poškodenom oku, nesúhlasil s jeho odstránením. Roku 1950 sa začal horlivo modliť za uzdravenie na príhovor svätého Šarbela. V istú noc videl vo sne svätého pustovníka, ktorý ho žiadal, aby sa vydal na púť k jeho hrobu v kláštore Annayi. Iskander sa rozhodol odcestovať k hrobu 18. októbra 1950. Keď tam prišiel, bolesť oka tak veľmi zosilnela, že ju len ťažko zniesol. Po spovedi a prijatí Ježiša v Eucharistii sa Iskander dlho modlil pri hrobe svätého Šarbela. V noci sa mu prisnil sen, v ktorom ho svätý pustovník požehnal. Keď sa ráno prebudil, s veľkou radosťou zistil, že riadne vidí na pravé oko a bolesť úplne prestala. Lekárska komisia potvrdila, že nastala zázračná, úplná regenerácia poškodeného oka Iskandra Obeida.

Mariam Assai Awad, žena zo Sýrie bývajúca v Libanone, sa dozvedela, že má rakovinu žalúdka a že má už metastázy na črevách a hltane. Operácie v rokoch 1963 a 1965 jej vôbec nepomohli. Z lekárskeho hľadiska nemala nijakú nádej na vyliečenie. Prepustili ju teda z nemocnice, aby mohla zomrieť doma. Chorá začala vtedy vzývať o pomoc svätého Šarbela. Raz v noci roku 1967 sa pred spaním vrúčne modlila za svoje uzdravenie na príhovor svätého Šarbela. Keď sa ráno prebudila, zistila, že všetky príznaky jej choroby zmizli. Lekári z miestnej nemocnice zažili skutočný šok, keď zbadali Mariam, ako sa sama pohybuje. Podrobné vyšetrenia potvrdili, že žena bola nevysvetliteľným spôsobom úplne uzdravená.

Zázračné znamenia v Rusku

Anatolij Bajukanskij, šéfredaktor ruského mesačníka Lekár, sa prvý raz dozvedel o svätom Šarbelovi po prečítaní článku v bieloruskom časopise Objaviteľ. Autor písal, že svätý z Libanonu uzdravuje z rôznych chorôb a pomáha ľuďom objaviť a prijať poklad kresťanskej viery. Roku 1997 sa Anatolij rozhodol uverejniť vo svojom časopise článok o svätom Šarbelovi aj s jeho fotografiou. Odozva čitateľov Lekára bola prekvapujúca: z Ruska aj z Bieloruska prišla do redakcie záplava 5000 listov so svedectvami zázračných uzdravení a rôznych milostí pripisovaných príhovoru svätého Šarbela. Pre Bajukan-

ského to bolo o to viac prekvapujúcejšie, že Rusi po období komunistickej ateizácie nie sú naklonení veriť v zázračné uzdravenia, zvlášť keď sú pripisované katolíckemu svätcovi. V piatich nasledujúcich vydaniach svojho mesačníka Anatolij uverejnil fotografie svätého Šarbela a tiež svedectvá uzdravení na jeho príhovor. Čitatelia písali o uzdraveniach z najrôznejších nevyliciteľných chorôb, pokročilých nádorov, ochrnutí, gangrén, stavov úplného bezvedomia, spavej nemoci a tiež iných menších zdravotných ťažkostí. Články a knihy Bajukanského o svätom Šarbelovi mnohí pravoslávni duchovní aj ruskí novinári neprijali pozitívne. Autora podrobili ostrej kritike za to, že propaguje kult katolíckeho svätého a niektorí pravoslávni kňazi dokonca vyzývali veriacich, aby spálili obrazy svätého Šarbela.

Anatolij Bajukanskij sa vtedy vybral na púť k hrobu svätého Šarbela. Vzal so sebou aj listy, ktoré mu poslali čitatelia, aby ich položil na hrob svätého pustovníka. Táto púť ho veľmi upevnila vo viere. Takmer hmatateľne vtedy zakúsil blízkosť svätého Šarbela a jeho zázračného orodovania u Boha, pretože veľa nevyliciteľne chorých čitateľov Lekára bolo úplne uzdravených. Anatolij sa vtedy presvedčil, že všetko je možné človeku, ktorý úprimne dôveruje a verí Bohu a prosí o príhovor svätých.

Prevzaté zo stránky: <https://mojakomunita.sk/web/saint-charbel>